

2 K miesięcznie
z odsyłką.

Zagranicą miesięcznie 2 M. 30 f.,
3 fr. 50 ctm., 2 1/2 szyl., 70 cm. amer.

Tygodniowo w Krakowie 40 h.
z dostawą do domu 46 h.

na numeru
działelnego **8 h.**

Reklamacje otwarte są wolne od
opłaty pocztowej. — Redakcja
kopisów nie zwraca i bezimiennych
listów nie uwzględnia.

NAPRZÓD

Organ centralny polskiej partji socjalno-demokratycznej.

Wychodzi codziennie popołudniu z wyjątkiem niedziel i świąt.

Redakcja i Administracja:
Kraków, ul. Filipa 11.

Telefon Nr. 396.

Konto czekowe Nr. 34.095.

Adres telegr.: Naprzód Kraków.

Dział inseratowy:

Kraków, Floryańska 55.

Telefon Nr. 1354.

Konto czekowe Nr. 910.

Ceny ogłoszeń: Za miejsce wiersza
petitem 20 h. Za miejsce wiersza
petitem w Nadesłanem 60 h.

Otrzeźwienie.

Przez cały tydzień stronnictwa burżuazyjne wszystkich narodów pilnie funkcyonowały jako maszyna do głosowania w parlamencie austriackim. Uchwaliwszy ustawę wojskową i ustawę o obronie krajowej, zaczynają stronnictwa te zajmować, że zrobiły głupstwo, nie upewnili się wprzód dokładnie, co ta historia ma kosztować. W ustawie normującej kontyngent rekruta dla armii wspólnej i dla obrony krajowej niema mowy o pokryciu finansowem; dla armii rachunek zostanie zaprezentowany w delegacjach, a dla obrony krajowej w budżecie austriackim. Tymczasem — jak donoszą z Wiednia — już 28 lipca ma odbyć się tegoroczny sesenterunek, pierwszy na podstawie nowej ustawy, w myśl której przez 3 lata będzie brany wyższy kontyngent, ale „dobrodziejstwo“ 2-letniej służby uzyskają rekruci asenterowani dopiero w r. 1915.

Stronnictwa burżuazyjne zaczynają odczuwać, że zanadto pospieszyły się z uchwaleniem bez rozpatrzenia się w następstwach finansowych. Jedno z najgorliwszych w uchwalaniu stronnictw, mianowicie Związek niemiecko-narodowy, usiłuje przybraniem pozycji opozycyjnej zamydlić wyborcom oczy; chce wobec nich odegrać komedję oburzenia na punkcie dla szowinistów najczulszym, na punkcie „narodowym“. Minister oświaty p. Hussarek pojechał do Pragi, urzędownie na odsłonięcie pomnika Palacký'ego, który jako uczony należy do resortu oświaty. Równocześnie z odsłonięciem pomnika odbywa się jednak w Pradze zlot „Sokotów“ słowiańskich, a minister Hussarek będzie w towarzystwie namiestnika ks. Thuna przyglądał się ćwiczeniom z łoża, naturalnie, przystrojonej w czarne-żółte draperye.

Dla „narodowców“ niemieckich fakt podróży niemieckiego ministra do Pragi wystarczył, aby całemu rządowi uchwalić wotum nieufno-

ści, a radykali posunęli się do uchwalenia głosowania przeciw prowizoryum budżetowemu. — Z uchwał tych wyczuć można całą obłudę narodowców. Ci sami ludzie, którzy wczwartek z zaparciem się wszystkiego, co przedtem było dla nich świętem, uchwalają rządowi najwyższy dowód zaufania, dając mu na 12 lat prawo pobierania rekruta itd., a w piątek uchwalają temu samemu rządowi nieufność za to, że jeden z jego członków jedzie na uroczystość Czechów, z którymi Niemcy są rzekomo na najlepszej drodze do zawarcia ugody!

Żaden znający zakulisowe machinacje polityk nie uwierzy też w „oburzenie“ Niemców. Wszyscy wiedzą, że tylko obawa przed wyborcami za ślepe głosowanie za żądaniami militarizmu każe im odegrać komedję, która rządowi nie zaszkodzi, a aktorom może poprawić opinię w bezkrytycznym tłumie szowinistów, dla których awantury z burszami w Pradze stanowią większą przyczynę do wojowania z rządem, niż uchwalenie mu dziesiątek tysięcy nowych rekrutów i setki nowych milionów.

Otrzeźwienie w Kole polskiem następuje znowu w innym kierunku. Kołowcy po ostatnim wykołajeniu się przy głosowaniu nad wnioskiem Młoccha zaczęli kampanię robienia sobie wzajemnych wyrzutów. Ludowcy gniewają się na komisję parlamentarną za reasumpcyę uchwały głosowania za wnioskiem; demokraci sceptycznie przyjmują obiecaną przez ministra obrony krajowej rekompensatę co do uwzględnienia języka polskiego w żandarmeryi, konserwatyści głośno obwiniają prezesa Koła o nieudolność.

Gdyby Koło nie było od samego początku pojawienia się ustawy wojskowej tak rażąco manifestowało swej państwowości i dynastyczności; gdyby Koło nie było zgóry oświadczyło, że głosowanie za tą ustawą uważa za „sprawę serca“ wobec cesarza; gdyby Koło było potrafiło zaakcentować, że — uznając potrzeby państwa — potrafi równocześnie bronić interesów

Galicyi, nie byłoby poniosło ciężkiej klęski w aferze heinoldowskiej i nie byłoby doszło do jawnej zdrady interesów narodu — przez nieuwzględnienie języka polskiego w obronie krajowej — jak to się stało.

Nie tak jeszcze będą stronnictwa burżuazyjne pokutować za narzucenie ludności nowych ciężarów. Mamy podstawy do przypuszczenia, że jutro lub pojutrze obecna „harmonia“ stronnictw burżuazyjnych rozbije się i przyjdzie między nimi do bezholowia, jak było przed dokonaniem „patriotycznego“ dzieła. Kamieniem probierczym większości będzie głosowanie nad wnioskiem tow. Diamanda i wnioskiem tow. Tomschika przy prowizoryum budżetowem. Dotąd jeden czynnik tej większości wypowiedział rządowi posłuszeństwo; mianowicie chrześcijańsko-socjalni uchwalili głosować z wnioskiem Tomschika o wstawienie do budżetu 17 milionów na rzecz kolejarzy. Jeżeli inne stronnictwa, które w grudniu były za „meritum“ tego żądania, w lipcu zamienią się w przeciwników, będziemy mieli jeden dowód więcej, jak dalece idzie nienawiść stronnictw burżuazyjnych wobec usprawiedliwionych żądań części klasy pracującej dlatego tylko, że żądania te podnoszą socjaliści.

Parlament.

Wiedeń, 2 lipca.

Na wczorajszym posiedzeniu Izba posłów kontynuowała obrady nad prowizoryum budżetowem.

Posel tow. dr Diamand

jako referent mniejszości protestował przeciw temu, że Izba panów w swoich komisjach niejako pertraktuje z Izbą posłów o ustawach i chce jej dyktować, jakie postanowienia są członkom Izby panów przyjemne lub nie. Dytelankie kierownictwo austriackich finansów obja-

JACK LONDON.

KSIĘGA PRZYGÓD.

(Ciąg dalszy).

— Nie śpiewać i nie krzytać — począł na głośnie białe człowiek nieco łagodniej — niech śpiewa, czarna twarz rozpędza muchy; tak dużo much; niech weźmie wody i umyje brata. Nużel — krzyknął mocno pod koniec, chcąc stanowczością i siłą głosu poruszyć niską inteligencyę chłopaka, który porwał się gwałtownie na nogi i począł gorliwie odpędzać roje obrzydliwych much.

Po pewnym czasie biały człowiek „jechał“ powrotem do mieszkalnego domu; przyłgął mocno do karku dzikiego i oddychał głęboko. Czuł, że rozpalone, zatrute powietrze drapie wprost jego płuca; opuścił głowę i nie zmienił tej pozycji, aż dotarł do celu. Każdy wysiłek woli był dlań torturą, a on bezustannie musiał się na te wysiłki zdobywać. Dziakiemu, który go wioził, dał poręczy gynu. Chłopak, imieniem Viari, przeznaczony do posług domowych, przyjął mu roztwór sublimatowy i wodę. Sheldon

umył się, zażył chlorodynu, zbadał puls, włożył w usta termometr i legł na wznak na przygotowanym posłaniu, tłumiąc jęki. Było wczesne popołudnie, a on odbył już trzykrotnie swą wędrówkę tego dnia.

Po krótkiej chwili zawołał służącego.

— Weź wielkie oko i popatrz, czy nie widać statku „Jessie“ — rzucił rozkaz.

Chłopak przydźwigał długi teleskop i śledził przez chwilę dal morza.

— Widać w oddali mały statek, to pewnie „Jessie“ — oznajmił.

Radosny błysk rozwidnił na moment twarz Sheldona.

— Patrz dobrze, jeśli rozpoznasz, że to „Jessie“, dostaniesz pięć tabliczek tytoniu — zapowiedział.

Jakiś czas trwało milczenie, w czasie którego rosła niecierpliwosć Sheldona.

— Może „Jessie“, a może inny statek — zabrzmiała wreszcie niepewna odpowiedź.

Biały człowiek oparł się z wysiłkiem o poręcz łóżka, poczem zsunął się na podłogę. Myśl o krześle dźwignęła go na nogi; dowlóknął się doń, chwycił dłońmi wysoką poręcz i napierając na lekkie krzesło całym swym ciężarem, posuwał się z wolna ku otwartym drzwiom wrandy. Czuł, że wysiłek ten okrywa jego czoło

i twarz kroplistym potem, który spływał obficie, mocząc koszulę. Dotarłszy do celu, ostatnim niemal wysiłkiem, dysząc ciężko, upadł wprost na krzesło. Po kilku minutach uczył, że mu lepiej. Chłopiec trzymał teraz oburącz teleskop, kierując wylot jego ku morzu, a biały człowiek począł patrzeć. Po niedługiej chwili dojrzał białe żagle statku i badał je pilnie.

— Nie, to nie „Jessie“ — rzekł wkońcu zupełnie spokojnie — to „Malakula“.

Odwrocił wzrok od statku i rozparł się teraz w wygodnym krześle. W odległości trzystu stóp łamały się fale morskie o brzeg. W dali na lewo mógł dojrzeć okiem jasny pas, znaczący koryto rzeki Balesuny, a hen poza nią urwiste brzegi wyspy Savo. Nawprost poza kanałem dwunastomilowej szerokości rozciągała się Floryda, a jeszcze dalej, cokolwiek na prawo majaczyły zarysy wyspy Malaity, dzikiej zupełnie, zamieszkałej przez zbójcekie, ludożercze plemię; stamtąd pochodziło stu z pośród pracujących w jego plantacjach najemników.

Przestrzeń między wybrzeżem a domem porosła była trzcinową trawą i otoczona wysoką palisadą. Wewnątrz ogrodzenia rósł szereg wyniosłych palm kokosowych.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Oparei na długoletniem doświadczeniu, uznaliśmy wyroby Mag. farm. J. Zacharskiego za najlepsze i polecamy

Słomkal proszek do czyszczenia kapeluszy słomkowych
Purol płyn do odczyszczenia z plam i kurzu jasnych bucików i wyrobów skórkowych
Perfect i Pico środki przeciw odciśkom
Karsol najlepszy płyn do czyszczenia metali
Karsi chemiczna pasta do obuwia.

Reim i Ska
Kraków
Rynek Główny 37
Linia A-B.

wia się w strasznych skutkach na wszystkich polach gospodarki publicznej. Galicya i cała Austria stoją z powodu ograniczenia kredytów przez banki na progu przesilenia gospodarczego. Mowca uzasadniał dalej wotum mniejszości w sprawie zniesienia bonifikacji spirytusowych i przekazania zaoszczędzonych przez to 10 milionów krajom celem polepszenia plac nauczycielskich. Następnie zwrócił się w bardzo ostrych słowach przeciw Izbie panów z powodu krytyki, jakiej w komisji budżetowej tej Izby doznały uchwały komisji budżetowej Izby posłów i wykazał cyfrowo, ilu członków Izby panów jest interesowanych w kontyngencie spirytusowym. Niechaj Izba posłów pokaże, że nie ma zamiaru iść pod dyktando Izby panów. (Oklaski u socjalistów).

O kolejarzy.

Posel tow. Tomaszik uzasadniał swoje wotum mniejszości w sprawie przyznania 17 milionów koron na polepszenie plac służby i robotników kolejowych i innych kategorii.

Posel tow. Ellenbogen uzasadniał wniosek mniejszości, aby w razie nieodzownego lokowania pieniędzy państwowych w celach sanacyjnych w różnych instytucjach rząd przedłożył tę sprawę parlamentowi do zatwierdzenia, oraz, aby wyrazić rządowi naganę za przyznanie wystawie łowieckiej w Wiedniu większej subwencji, niż parlament uchwalił.

Oświadczenie rządu.

Minister bar. Heindol oświadczył, że gdyby wniosek Tomszika został uchwalony, rząd nie przedłożyłby provizoryum budżetowego do sankcji. (Protesty u socjalistów). Dalej oświadczył się przeciw uchwalonemu przez komisję wnioskowi Diamanda co do kontyngentu spirytusowego, co ma sprzeciwiać się ugodzie z Węgrami.

Po przemówieniach posła Malika, Breitera i Krafta posiedzenie zamknięto; następne dziś.

Przegląd polityczny.

Śmierć dra Brafa. Austriacki minister rolnictwa dr Braf zmarł wczoraj w Rostok pod Pragą. Dr Braf jako mąż zaufania Czechów był już po raz drugi ministrem rolnictwa. Jako zięć słynnego przywódcy staroczeskiego Riegera cieszył się wśród Czechów wielką powagą. Z zawodu był profesorem uniwersytetu.

Jako jego następcę wymieniają ks. Fryderyka Schwarzenberga, który należy do szlachty feudalnej podającej się za Czechów.

Agitacja opozycji na Węgrzech. Podczas obu świąt posłowie opozycji odbyli wiele zgromadzeń w rozmaitych miastach. W Szegedynie przemawiali hr. Apponyi i były minister hr. Zichy. Na zgromadzeniu socjalistycznym w Preszburgu przemawiał także hr. Michał Esterhazy. Posłowie podkreślili w swoich przemówieniach, że walczą o przywrócenie nietykalności konstytucji, którą ciężko naruszono.

O akademii górniczą w Krakowie.

Wiedeń. Wskutek interwencji „Delegacji górników i hutników polskich“ odbyła się wczoraj w ministerstwie robót publicznych pod przewodnictwem szefa sekcji Homana ankieta w sprawie kreowania wyższych studiów górniczych w Galicyi. Prócz oficjalnych zastępców ministerstw, wydziału krajowego i instytucji krajowych brali udział w obradach najwybitniejsi zastępcy polskiego przemysłu górniczego.

Imieniem „Delegacji górników i hutników polskich“ przedstawił poseł Zarański przewodnie myśli memoriału, poczem zaproszeni eksperci z wyjątkiem przedstawiciela politechniki lwowskiej oświadczyli się jednoznacznie z projektem utworzenia samodzielnej akademii górniczej z siedzibą w Krakowie jako centrum właściwego krajowego przemysłu górniczego.

Zarówno p. Homan, jak szef sekcji ministerstwa skarbu Engel oświadczyli, że rząd odnosi się z całą przychylnością do tego uzasadnionego postulatu i zastrzegając sobie pertra-

ktacje z krajem i gminą miasta Krakowa co do udziału w pierwszych nadzwyczajnych wydatkach, starać się będzie o możliwie jak najszybsze powołanie do życia tego nowego zakładu.

Szef sekcji Homan dodał, że ministerstwo robót publicznych jest za samodzielną akademią górniczą w Krakowie.

Dr Leo oświadczył, iż gmina gotowa jest do finansowego współdziałania, dr Jahl imieniem Wydziału krajowego oświadczył się za akademią górniczą w Krakowie i nie przesadzając stanowiska Sejmu, wyraził przekonanie, że kraj chętnie przyczyni się do tego.

Wszyscy eksperci, z wyjątkiem prof. Syroczyńskiego, oświadczyli się za akademią górniczą w Krakowie.

Wiceprezydent miasta Lwowa Stahl oświadczył, że wolałby akademię we Lwowie, że jednak miasto potrafi podporządkować swój interes pod interesy ogólne i zastosuje się do opinii kompetentnych czynników u rządu.

Listy z kraju.

Zakopane, 30 czerwca.

Sezon tu oczywiście dopiero się zaczyna. Brakuje przede wszystkim najruchliwszego elementu — młodzieży gimnazjalnej i akademickiej, która zacznie zjeżdżać się dopiero z początkiem lub połową lipca.

Z tego też powodu i w górach panuje jeszcze cisza. W schronisku na Hali Gąsienicowej, otwartem od połowy czerwca, panuje zresztą pewien ruch, gdyż tędy dużo turystów udaje się na Czarny staw. Natomiast schronisko przy 5 stawach polskich otwarto dopiero od paru dni i tam jeszcze bardzo cicho. Przez Zawrat bowiem przejść jeszcze dość trudno — ze względu na śnieg, leżący dość dużymi płatami. Zwłaszcza na górze, około samej przełęczy jest parę przejść przez stromy śnieg, oraz półeczka śnieżna — co początkującemu nastrocza pewne trudności i wymaga ostrożności.

Co więcej, jeśli nawet udajemy się do 5 stawów lub Morskiego Oka nie przez Zawrat, lecz najłatwiejszym przejściem przez Liliowe-Zawory musimy w paru miejscach przechodzić przez śnieg.

Nie mówimy już o Orlej Perci, którą zwiędzać bez czekanów, linek i rak jeszcze niepodobna.

Co jednak mile uderza w rozpoczynającym się tegorocznym sezonie turystycznym, to wielka — w porównaniu z rokiem ubiegłym — ilość wycieczek zbiorowych z Królestwa, zwłaszcza szkolnych. Bawili robotnicy-górnicy z Dąbrowej, uczniowie handlowki z Będzina, seminarium nauczycielskie z Warszawy itd. Wszystko to rześkie, wesołe, rozśpiewane! Prowadzą wycieczkę zazwyczaj nauczyciele danej szkoły wraz z zakopiańskimi przewodnikami lub z dzielnym kierownikiem Akademickiego Domu Turystycznego p. Oppenheimem.

Wraz z rozpoczęciem się sezonu turystycznego szykuje się także zasłużone tatrzańskie Pogotowie Ratunkowe, które odbyło już nawet ćwiczenia w Strążyskach... Szykuje się także „sekcya ochrony Tatr“ przy Tow. Tatrzańskim, która zorganizowała całą „straż górską“, złożoną z wytrawniejszych turystów. Ma też zwrócić się z odezwaniami do turystyzującej publiczności przeciw niszczeniu szarotek, płoszeniu kozic, staczaniu głazów ze szczytów, łamaniu limb itd. Ku zadowoleniu licznych członków Tow. Tatrzańskiego warto zaznaczyć, że szkoła przemysłowa, mieszcząca się w t. zw. Dworcu Tatrzańskim, wkrótce ma się wyprowadzić, na czem ogromnie zyskają liczne już sekcje: t. zw. narcyarska, przyrodnicza, turystyczna itd., które będą miały wobec tego własne apartamenty.

W Zakopanem wszystkich zajmuje kwestya, jakim będzie tegoroczny zjazd — ze względu na poronińską szkarlatynę. Sklepikarze już się skarżą i twierdzą, że jak na obecną chwilę zjazd jest słaby. Istotnie, wielu letników żąda — przez klimatykę — zwrotu zadatków. Nie można jednak jaszce nic wiedzieć. O dalszych tryum-

fach szkarlatyny coś nie słyhać, a Zakopane ma przecież urok ogromny. W każdym razie o niższe cen na mieszkania nie wiadomo: za 2 pokoje z kuchnią na Skibówkach żądają 200 koron. W tych trudnych finansowych okolicznościach doniosła rolę spełnia wobec niezamożnej młodzieży akademickiej Akademicki Dom Turystyczny na Łukasówkach, udzielając bardzo tanich noclegów dla słuchaczy i słuchaczek.

Na tem miejscu warto zwrócić uwagę letników, zwłaszcza tych, którzy mieszkają w dalszej części Zakopanego (około kościoła, na Kościeliskiej itd.), aby baczmiejszą uwagę zwracali na wodę do picia. Potoki bowiem zakopiańskie są zanieczyszczone w sposób skandaliczny. Po letnicy, oraz mieszkańcy stali uważają potok za kloakę i walą tam wszystko, co się da... W rezultacie — choroby żołądkowe. Kilka poważniejszych wypadków tego rodzaju możemy zarejestrować już obecnie, wkońcu czerwca, gdy się ponownie zaczyna sezon zakopiański.

Zaczyna się powiadamy, sezon... Znowu liczne zastępy młodzieży, oraz ludzi starszych pociągną na szczyty i przełęcze, do dolin i jezior. Przez Zawrat, Jaworzynę lub Białą wodę — do Popradu i Szczyrby, na Łomnicę i Łodowy, na Gerlach, do Staroleśnej. Znowu roztoczą swy czary groźne Tatry, błysną swymi jeziorami owiją we mgły, otworzą przepaście, przyciągną szczytami... I znowu zbierzemy się tam wszyscy — kto kocha tę krainę uroczą!

K. Czapiński.

Zgromadzenia ludowe

Posel Daszyński w Jasle. W niedzielę odbyło się w Jasle w sali „Sokoła“ wielkie zgromadzenie ludowe pod przewodnictwem tow. Tokarskiego z Gorlic. „Całe Jasło“ zjawilo się, aby usłyszeć sprawozdanie z prac parlamentarnych złożone przez tow. Daszyńskiego. Miejscowy poseł p. dr Jaworski dawno już miał swego okręgu na publicznych zgromadzeniach zaszczycić nie raczył, więc robotnicy jasielscy poprosili o to posła socjalistycznego. Obok robotników było dużo włościan i spory zastęp inteligencji.

Trzy sprawy oświecił mowca: sprawę drożyzny i walki funkcyjnaruszów państwowych o poprawę doli, dalej sprawę dróg wodnych, a wreszcie nową ustawę wojskową.

We wszystkich tych sprawach wskazał nie szczera, nieraz wprost wrogą ludowi politykę Koła polskiego, co zgromadzeni przyjmowali okrzykami bardzo dla Koła niepoehlebnymi.

W dyskusji zabrał głos prezes miejscowej Kasy chorych, pytając posła Daszyńskiego o los ubezpieczenia społecznego, na co otrzymał odpowiedź, charakteryzującą postępowanie rządu, który chce pieniędzmi robotniczymi ubezpieczać klasę posiadającą.

Przykre wrażenie na poważnym zgromadzeniu wywołało przemówienie maniaka, osławionego inżyniera Zielińskiego, który korzysta z litości, jaką mają dlań zgromadzenia ludowe i nadużywa cierpliwości ludzkiej...

Nie życzymy źle panu Z., ale chętniej słyszełibyśmy go w jakimś prywatnym kole, niż na wielkich zgromadzeniach ludowych.

Gończem przemówieniem, wzywającem do agitacji i pracy organizacyjnej, zamknął zgromadzenie towarzyszy Tokarski.

Zgromadzenie sprawozdawcze posła tow. Klemensiewicza odbyło się dnia 29 b. m. w sali teatralnej w Wieliczce. Przewodniczył tow. Szpunar oraz tow. Jurkowa. O organizacji kobiet przemawiała tow. Kłuszyńska, która referat tak głębokie zrobił wrażenie na słuchających, iż przy końcu zgromadzenia propono, aby tow. Kłuszyńska raz jeszcze głos zabrała! Sprawozdanie parlamentarne składał poseł Klemensiewicz, ograniczając się razem do omówienia specjalnie nowej reformy wojskowej i ogromnych krzywd, jakie ona przynosi ludowi. Referent wspomniał naturalnie stanowisku Koła polskiego w sprawie reformy

Cyrk Solange

we wtorek, dnia 2 lipca b. r.

Zapasy atletów

Brasseur — Bieńkowski. Stankiewicz — Hubert

Stanisław Zbyszko Cyganiewicz

i A. de Sousa. Carpini — Georg Luri

nie towarzyskie, na którym przemawiali: E. Limanowski, poseł Daszyński i Wroński. Muzeum etnograficzne w Krakowie (ul. Studencka 9) wzbogaciło się następującymi przedmiotami darowanymi do zbiorów:

P. Węgrzynowiczowa Eugenia w Kutach ofiarowała 30 marca br. — pięć dzbanów glinianych, dwa garnki gliniane, pięć misek, cztery gliniane a jedną drewnianą, fajkę, koneweczkę drewnianą, „rakwę“ toczoną z drzewa, koszyczek z łupanej wikliny, cztery świeczniki z żółtego wosku, torbę, pas zwany „krajką“, trzy szaliki kobiece i fujarkę pastuszą. Wszystkie te przedmioty są typowo huculskie.

P. Palczewski Tadeusz: 23 fotografie. P. Kasprzykówna Bronisława: 11 pisanek. P. Nimfa Madłówna: 12 pisanek morawskich. Ks. Aleksander Piotrowski: dwa obrazy religijne. P. Antosiewiczówna Stanisława: garnek gliniany, kołatkę wielkanocną, palmę, sikawkę drewnianą i pięć pisanek z Kamienia, pow. Nisko. P. Moszyński Stanisław: 22 pisanek z Lubaczowa, pow. Cieszanów. P. J. B. Morawski: dwie czapki słomiane, noszone w Ubrzeżu koło Łapanowa przez chłopców, chodzących po śmigusie. P. Polek Stanisław: strój męski zwany „Bazgiera“ (rodzaj czamary, noszony dawniej w Krzęcinie).

Wszystkim ofiarodawcom Zarząd Muzeum składa serdeczne podziękowanie i uprasza wszystkich przyjaciół Muzeum etnograficznego o dalsze dary do zbiorów muzealnych.

Ujęcie sprawców włamania do biura firmy Sokolnicki i Wiśniewski. Włamanie do biura firmy Sokolnicki i Wiśniewski przy ul. Dominikańskiej 3 dokonało 3 sprawców. Wczoraj aresztowano jednego z nich, 14-letniego Ziffera, który wygotował plan włamania, podał, gdzie mogą się ukryć w razie konieczności. Drugiego z nich, 18-letniego Natana Elsnera spotkał na Podgórzu nadkomisarz Krzyżanowski, Elsner zdołał uciec, pozostawił jedynie paczkę, w której znajdowały się nowe narzędzia do włamania (świder korbowy, przyrząd do łamania żelaza i t. d.). Trafiono też na ślad trzeciego sprawcy. Planowali oni cały szereg włamań. To włamanie było dopiero pierwszą próbą tych młodocianych włamywaczy.

Śmiertelne przejechanie. W poniedziałek rano przejechał w Podgórzu na ul. Łagiewnickiej wóz ciężarowy 8-letniego Jana Chylę, który doznał wstrząsu mózgu. Chłopca przewieziono w umiarkowanym stanie do szpitala.

Śmiertelny wypadek w fabryce Zieleniewskiego. Robotnik Noworyta, który w fabryce Zieleniewskiego poniósł śmierć skutkiem wypadku, nie był stolarzem, jak to wczoraj mylnie podano, lecz tokarzem żelaza.

Brutal czy waryat? Jadącego w sobotę pociągiem osobowym do Wieliczki asystenta kolejowego Józefa Kostkę prosił w bardzo grzeczny sposób konduktor rewizyjny p. Ostap o okazanie biletu. Kostka nie posiadał biletu, żądał natomiast, aby p. Ostap udał się do kierownika pociągu i wpisał go do „stundenpasu“. Naturalnie Ostap tego uczynić nie mógł, za co obśpał go Kostka ordynarnymi przezwiskami, nie dającymi się powtórzyć. Na grzeczne i taktowne przedstawienia konduktora, aby się nie zapominał, bo on przecież jest w służbie, uderzył Ostap Kostka w twarz! Znieważony konduktor zdołał zapanować nad sobą i brutalowi z miejsca nie odplacił za zniewagę podobną miarką. W Podgórzu, gdy wysiadał z wagonu, uderzył Kostka ponownie Ostap pięścią w głowę, zaś mającego służbę urzędnika ruchu obraził i wypoliczkował jednego z robotników stacyjnych. Nadinspektor Mynarski, na zwróconą mu przez tow. posła Klemensiewicza uwagę, który był świadkiem tego całego zajścia, wyraził się, iż Kostka „to brat jest naszego nadrewidenta z dyrekcji i że mu nie będzie można zrobić, bo on jest lekki waryat!“. Obrażony konduktor postanowił poszukiwać satysfakcji na drodze sądowej, lecz pozwolenie na wniesienie skargi na kolejarza może mu udzielić tylko dyrekcja. Mamy nadzieję, iż dyrekcja sprawę tę załatwi jak najprędzej, aby przez przewlekanie wydania pozwolenia Ostapowi na wniesienie oskarżenia nie spowodowała zwłoki i przedawnienia. Albo ten p. Kostka jest waryatem, a więc trzeba go zamknąć do domu obłąkanych, albo jest on brutalem i gburem, tyranizującym per-

soną kolejowy, a więc trzeba go nauczyć rozumu i zamknąć do kryminału.

Z sali sądowej. Przed trybunałem przysięgłych pod przewodnictwem radcy Niklewicza odbyła się wczoraj rozprawa przeciw Władysławowi Sobczykowi, Janowi Kucznie, Janowi Szczerbowskiemu i Michałowi Ropickiemu, którzy w styczniu b. r. dopuścili się szeregu kradzieży mieszkaniowych na szkodę kilka tysięcy koron. Na podstawie werdyktu przysięgłych trybunał zasądził Sobczyka na 10 miesięcy, Kucznię i Ropickiego na 8, a Szczerbowskiego na 4 miesiące więzienia.

Unwersytet ludowy Im. A. Mickiewicza (ul. Szewska 16, I. p.).

Czytelnia czasopism otwarta codziennie od godz. 12—1 w południe i od 5—9 wieczorem. Biblioteka otwarta w dni powszednie od godz. 6—9 wieczorem. Biuro otwarte od 6—7 w dni powszednie.

Repertuar teatru miejskiego.

Wtorek: „Sprzedana narzeczona“ (IV. gościnny występ Adama Didura).

Środa: „Piękna Rizetta“, operetka w 3 aktach L. Falla. Czwartek: „Borys Godunow“, opera w 4 aktach Musorgskiego (V. gościnny występ Adama Didura).

Piątek: „Piękna Rizetta“.

Sobota: „Borys Godunow“ (VI. występ Adama Didura).

Niedziela po południu: „Rozwódka“.

Niedziela wieczór: „Sprzedana narzeczona“ (ostatni występ Adama Didura).

Nowiny lwowskie.

Losy Rady miejskiej. Dotąd wszyscy radni z wyjątkiem należących do „klubu reformy“ zrezygnowali z mandatów. Dziś lub jutro przydyum miasta zawiadomi namiestnika, że Rada nie jest w komplecie, poczem nastąpi jej rozwiązanie. Dalsze rządy miasta powierzy namiestnik prawdopodobnie obecnemu prezydentowi Neumanowi.

Rocznica zajęć na uniwersytecie. W dwuletnią rocznicę zajęć na uniwersytecie, przy których zginął akademik ruski Kocko, Rusini urządzili uroczystość. Udali się na grób Kocki na cmentarzu, gdzie wygłoszono przemówienia i śpiewano pieśni; zamierzony pochód do miasta nie odbył się z powodu zakazu policji. Część młodzieży ruskiej udała się pod uniwersytet, gdzie z rampy wygłoszono przemówienia. Gdy o tem dowiedziała się młodzież polska, zebrana w „Czytelnicy akademickiej“, rzuciła się na „obronę polskości uniwersytetu“. Pod rampą zaczęła się bójka, w której wprawdzie żadnemu akademikowi nie się nie stało, ale kilku z publiczności oberwało po głowie. Wkońcu policja wyparła walczących z pod uniwersytetu na ul. Akademicką, skąd młodzież ruska się rozeszła, zaś polska wróciła pod uniwersytet, gdzie w obecności rektora obchodziła swe „zwycięstwo“.

Wiec ukraiński przy bardzo licznym udziale odbył się w niedzielę przed południem w sali „Domu narodowego“. Zagał wiec p. Włodzimierz Baczyński. Do przydyumu wybrano Włodz. Ochrymowicza (nar. dem.), Michała Pawlika (rad.), Juliana Baczyńskiego (soc.). Referowali dr Kosię Lewicki, Lew Baczyński i tow. Mikołaj Hankiewicz, którego przemówienie oklaskiwano bardzo gorąco. Ponadto przemawiał akademik Roman Zakłyński. Uchwalono rezolucję oświadczającą się za uniwersyteciem ukraińskim we Lwowie. Zapowiedziany pochód nie odbył się z powodu zakazu policji.

Popisy lotnicze hr. Scipio. Po raz pierwszy widział Lwów udane wloty aeroplanem, po raz pierwszy nad miastem i jego okolicą szybował w powietrzu lotnik. Dawniejsze, kilkakrotnie podejmowane próby urzędzenia wlotów we Lwowie kończyły się fiaskiem, lub sukcesem tak miernym, że mieszkańcy Lwowa tylko naocznie przekonali się mogli o możliwości latania w powietrzu. Kilkakrotnie urządzano wloty francuskiego pilota Granda, w jednym tylko dniu wznosił się on parę minut w powietrzu; kilka okrążeń placu wyścigowego dokonał przed paru laty praski pilot Hieronymus. Z bardzo skromnymi wynikami urządzono wloty Sablatnika. Dopiero w sobotę i w niedzielę warszawski lotnik hr. Scipio del Campo szybował nad Lwowem, budząc zachwyt i entuzjazm ludności, która tłumnie podążyła na tor wyścigowy i okoliczne wzgórza, oraz na Wysoki Zamek i kopiec, skąd też wloty doskonale można było obserwować. Zapowiedziane przez redakcję „Wędrowca“

Libańskiego wloty hr. Scipio w przeddzień z powodu jego choroby, jednak do skutku i powiodły się zupełnie. W czasie, gdy po świecie krążyły się loty na ogromnym przestrzenie, gdy odbywają się zawody i konkursy, Lwów zobaczył dopiero popis lotniczy. Jako popis wloty hr. Scipio dały wynik bardzo piękny. — W sobotę po raz pierwszy wznosił się aparat o godzinie 5:42 wieczorem. Po zatoczeniu kilku okrążeń ponad okolicą Persenkówki, wylądował Scipio zupełnie gładko o godz. 5:56. Drugi wlot rozpoczął się o godz. 6:31. Aeroplan, zatoczywszy koło ponad Persenkówką, przeleciał ponad Zofiówką, Żelazną wodą w kierunku Wysokiego Zamku, okrążył kopiec i drogą ponad miastem wrócił na plac wyścigowy o godz. 6:42. W drugim locie osiągnął największą wysokość około 700 metrów. Masy publiczności przypatrywały się wlotom z ogromnym zainteresowaniem; na placu wyścigowym panował ścisł niesłychany i odpowiedni też z powodu natłoku i niesformności publiczności nieporządek; entuzjazm był też niesłychany, a spokojne szybowanie latawca, kierowanego sprawną ręką, sprawiło rzeczywiście silne i podniosłe wrażenie.

Niedzielne wloty, którym dopisała równie wspaniała pogoda, jak wlotom sobotnim, miały przebieg równie imponujący. Wzniosłszy się z lotniska równie sprawnie, wykonał p. Scipio trzy okrążenia nad Persenkówką, za każdym razem powracając na miejsce startu i szybując bardzo nisko ponad ziemią, poczem znów wzbijał się w górę i szybował bardzo wysoko. Drugi wlot w niedzielę niezupełnie się udał, gdyż zamiast zapowiedzianych dwóch okrążeń, dokonał warszawski pilot tylko jednego okrążenia. Pierwszy wlot rozpoczął się o godz. 5:42, skończył się o 5:55, drugi wlot o godz. 6:29, trwał do 6:39 i osiągnął wysokość około 350 metrów.

Ucieczka więźnia. Z roboty na Cetnerówce uciekł więzień Antoni Kilian, lat 26 liczący, z Glinnej Nawary.

Pod tramwaj na ul. Karola Ludwika przed trem wpadła wczoraj o godz. 7^{1/2} wieczorem tnia Genia Fenig, córka kelnera. Na szczęście torowy zdołał wóz zatrzymać tak, że dziecko niosło tylko lekkie potłuczenia. Na miejscu wstało ogromne zbiegowisko.

O milionowy spadek. Przed zwykłym trybunałem rozpoczęła się wczoraj ponowna rozprawa będąca echem głośnej afery o milionowym spadku po Mikołaju hr. Wolańskim. W poprzedniej sprawie w grudniu z. r. zasądzono Macieja Wolańskiego na 2 lata więzienia, Benjamin Wolański na rok, a uwolniono żonę dra Schrattego, zaś dra Schrattego wyłączone do odroczenia. Obrońcy Beluchowskiego wnieśli przeciw temu wyrokowi zażalenie. Wobec tego, a trybunał kasacyjny zniósł wyrok o ile dotyczy zasądzenia Beluchowskiego, a zarządził ponowne przeprowadzenie sprawy, a to łącznie z rozprawą przed trybunałem Schrattegowi. Nowa rozprawa potrwa 14 dni.

Dwa zamachy samobójcze. Były służący w Grzegorz Stec, obecnie ślepy i utrzymujący się z gry na arystonie, posłał swe dziecko do szkoły po kwas solny, który wypił. Robotnicy znaleźli nieprzytomnego na górze Wiśniowskiego, skąd niesiono go do szpitala żydowskiego, a po wyleczeniu mu żołądka, odwieziono go w beznadziejnym stanie do szpitala powszechnego.

Wczoraj o godz. 8 wieczór przyszedł do swej narzeczonej, zamieszkałej przy ul. Łyczakowskiej cynkograf Stanisław D. i po krótkiej rozmowie strzelił sobie z rewolweru w piersi. Strzał wypadł nieszkodliwie.

Z kraju

Prześladowanie kolejarzy. Karol Bęben pełnił służbę strażnika na posterunku Zwardońskim od r. 1904 w budce nr. 10. Dnia 7 marca 1912 zachorował i przez lekarza dra. Nowaka został za chorego na czas nieprzewidziany 15 lipca z. r. na rozkaz naczelnika sekcji wycieczki p. Glasera przeniósł się do Żywca na wózek, którego służbę pełnił do 17 sierpnia, którym to dniu zachorował na nowo, poprzednio nie był zupełnie wyleczony. Wobec tego kolejarzowi dr. Czerny i Jabłoński w Krakowie zaproponowali go za zdolnego do pełnienia służby wózek

DRUKARNIA LUDOWA

KRAKÓW, ULICA FILIPA 11. TEL. NR. 1310.

WYKONYWA DZIEŁA, GAZETY, PROSZENIA, AFISZE I T. P. SZYBKO I GUSTOWNIE, STARANNIE I PO MOŻLIWIE NAJPRZYSTĘPNIEJSZYCH CENACH.

Wtorek 2 lipca.

Podziękowanie pocztowców dla posła tow. Moraczewskiego. „Gazeta pocztowa“, organ pocztmistrzów i ekspedytorów w nrze 7 zamieściła artykuł „Z dnia“, w którym ostro atakuje Koło polskie a szczególnie posła Stapińskiego, a natomiast wyraża podziękowanie posłowi tow. Moraczewskiemu za obronę praw urzędniczych.

Czytamy między innymi w tym artykule:

„I tu niestety z bólem serca wyznać musimy, że najwięcej wrogów znaleźli urzędnicy w Kole polskiem. W obronie urzędników najmniej stawało Koło polskie, głosowało w większej części za przedłożeniem rządowem, a przez usta swych posłów jak Abrahamowicza, Stapińskiego, Lasockiego itd. wprost rzuciło się z niesłychaną furją na całe urządniczo, osądzając je od czci i wartości“.

Następnie artykuł zawiera niektóre celniejsze wyjątki mowy posła tow. Moraczewskiego, wygłoszonej 3 czerwca przy dyskusji nad pragmatyką urzędniczą, o której dalej pisze:

„Mowa ta wywarła wielkie wrażenie tak w Izbie jak i wśród urzędników, dlatego też poczuwamy się do obowiązku przesłać Panu posłowi Moraczewskiemu gorącą podziękę za tyle trudów i starań, położonych dla dobra naszego, zwłaszcza w komisji dla pocztowców“.

Artykuł ten apeluje do pocztowców, pisząc: „Mamy tylko jedną broń, z którą czekać będziemy do stosownej chwili. Bronią tą — głosowanie, a chwilą — przyszłe wybory“!

Nowiny krakowskie.

Napad na jubilera. Wczoraj popołudniu do sklepu p. Wojciechowskiego udała się komisja sądowa. W skład komisji wchodził: sędzia p. Błachociński, prokurator dr Lang i lekarze dr Horoszkiewicz i dr Łobaczewski. Członkowie komisji obejrzeli miejsce napadu, rozkład ubikacji, sieni i sklepu, i zasięgli dokładnych informacji o przebiegu napadu. Lekarze przeprowadzili badania skaleczeń, których doznał p. Wojciechowski. Dotychczas jeszcze nie ustalono momentów, które pozwoliłyby wnioskować o przebiegu i charakterze wypadku.

Wycieczki. W dniach 29 i 30 czerwca gościły w Krakowie dwie wycieczki robotnicze z Górnego Śląska — 20 osób, wśród nich kilka kobiet, i z Sanoka — wychowawcy bursy fabrycznej. Goście, oprowadzani przez prelegentów Uniw. lud. zwiedzili Muzeum Narodowe, Wawel, wystawę Tow. Sztuk pięknych, wystawę architektoniczną oraz ciekawsze gmachy, kościoły i ulice Krakowa. Dnia 29 b. m. odbyło się w lokalu Uniw. lud.

Przegląd społeczny.

Międzynarodowy parlament górników. Tegoroczny, 23-ty z rzędu, międzynarodowy kongres zawodowych organizacji górniczych obradować będzie w dniach 8, 9, 10, 11 i 12 lipca w Amsterdamie, w Holandyi. Porządek dzienny kongresu obejmuje następujące sprawy: 1) Otwarcie kongresu. 2) Wybór urzędników i komisji. 3) Inspekcja górnicza. 4) Upaństwowienie kopalń. 5) Ograniczenie produkcji. 6) Uregulowanie zarobków. 7) Czas pracy. 8) Międzynarodowy strejk. 9) Stosunki mieszkaniowe. 10) Renty dla starców i inwalidów. 11) Ubezpieczenie. 12) Wolne wnioski.

Baczność malarze i lakiernicy! W Rzeszowie toczy się akcja cennikowa robotników malarzów i lakierniczych, przeto należy go omijać.

Zwycięstwo zorganizowanych kaflarzy. Strejk kaflarzy w Przemyślu, który wybuchł jeszcze 12 lutego b. r. w fabryce pieców kaflowych I. M. Rappaporta, zakończył się onegdaj zupełnym zwycięstwem robotników. W umowie, którą podpisał fabrykant oraz zastępcy komitetu strejkowego i centrali, uznano wszystkie żądania robotników kaflarskich. Pan Rappaport po 104 dniach trwania strejku wreszcie doszedł do przekonania, że nie złamie ani wygłodzi walczących kaflarzy, zrzeszonych w silnej i sprężystej organizacji centralnej, stanowiącej bezwzględna rękojmnię zwycięstwa.

Godzi się też podnieść z uznaniem prawdziwie męskie, proletaryackie stanowisko kaflarzy, którzy przez całe 104 dni strejku wytrwali dzielnie aż do zupełnego zwycięstwa.

Bojkot piekarni Rotkopa w Tarnowie. Majster piekarski Dawid Rotkop obchodzi się brutalnie ze swą czeladzią, bijąc ją wraz ze swą połowicą polanami drzewa. W piekarni tej panują skandaliczne nieporządki. Do cebrażyka, w którym zwilża się miotłę do wymiatania pieca, załatwiają swe naturalne potrzeby czeladnicy, gdyż nie mogą wyjść z zamkniętej przez majstra piekarni. Z powodu tych stosunków zbojkotowano tę piekarnię. Bojkot ten trwać będzie tak długo aż majster wprowadzi elementarne porządki higieniczne.

Skazanie przewodców ruchu zawodowego. Z Nowego Jorku donoszą: Przywódcy związków zawodowych Gompers, Morrison i Mitchell skazani zostali przez najwyższy sąd w Waszyngtonie każdy na rok domu karnego za ignorowanie sądu. Oskarżenie wynikało ze skargi prywatnej pewnej firmy, która się znajdowała na liście bojkotowej, opublikowanej przez związki zawodowe. Skazani założyli apelację i po złożeniu kaucyi każdy w wysokości 80.000 marek zostali wypuszczeni na wolność.

no to bandycie korsykańskiemu. Ale ten uzurpator miał chwile, w których głos honoru kazał w nim milknąć podłym podszeptom nędznej sztuki dyplomatycznej gabinetów owego wieku. Z oburzeniem odrzucił propozycje carskie. Publicznie, w obliczu Europy zdarł maskę z polityki rosyjskiej, okazał, że o Polskę sprawa i oświadczył groźnie, że nie poświęci Polski, choćby wojska rosyjskie obozować miały na wzgórzach Montmartre, u bram Paryża.

I przyjdzie kiedyś dzień, że na wzgórzach Montmartre staną wojska rosyjskie. Przedtem jeszcze, już w osaczeniu lipskiem, Napoleon poświęcił Polskę. Ale pierwej orły jego złote szponami się uczepią o kopuły Kremlu.

Nie była wojna z Rosją wynikiem bezpośrednich interesów Francji, chociaż wiekowe węzły polityki handlowej zbliżały wciąż Rosję do Anglii, z którą w śmiertelnych była zapasach Francja Napoleońska. Nie była też myśl o wojnie z Rosją witana z zapałem przez Francuzów. Dawniej, w roku 1794, za czasów, gdy entuzjazm rewolucyjny uczył ich mierzyć siły na zamiary, nie zamiar podług sił, gdy nie znali innej dyplomacji, jak dyplomację armaty, wzdrygali się przeciw przed bezpośredniem starciem z Rosją i bez pomocy dali umierać powstaniu

kościuszkowskiemu, owoce jego zbierając sami w zwycięskich bitwach. Za Dyrektoryatu Wykonawczego, gdy caryca Katarzyna II słała armię Suworowa nad Ren przeciw Francji, oni nie chcieli uwierzyć w wojnę z Rosją, odrzucali myśl o wywołaniu i poparciu czynnym nowego powstania w Polsce. Z Pawłem I pospieszyła Francja wejść w stosunki przyjazne. Polityka wschodnia Dyrektoryatu doprowadziła do nowej koalicji z czynnym udziałem Rosji; Suworow stanął zwycięsko u samych prawie granic Republiki francuskiej; klęska nawet Korsakowa pod Zurychem i równający się klęsce odwrót Suworowa przez Alpy nie zatarły potężnego wrażenia poprzednich zwycięstw rosyjskich. Bonaparte, nowy władca Francji, pospieszył zawrzeć pokój z imperatorem. Przyszła nowa, trzecia koalicja i przyniosła austerlickie zwycięstwo nad połączonymi wojskami Austrii i Rosji. Ale już po upływie roku ciężkie boje pod Pułtuskiem i Gołyminem, rzeź pod Pruską iławą poznać dały całą groźbę wojny z Moskalami, prowadzonej na terenie polskim. Wojna z Rosją wydała się odtąd czemś przechodzącym siły samej Francji.

(Ciąg dalej nastąpi).

szczegółowo działalność posła Korytowskiego, który w komisji p. o. lit. swoim głosem uchwałę na niekorzyść górników! Zgromadzenie wśród oklasków i okrzyków uchwaliło wotum zaufania dla posłów socjalistycznych zaś wotum nieufności i głębokiego oburzenia posłowi Korytowskiemu. Agitacja przeprowadzona na ambonie przez proboszcza, aby szczególnie kobiety nie szły na zgromadzenie przyniosła bardzo ładne rezultaty, albowiem zawiadomiła wszystkich o zgromadzeniu — plakaty bowiem ustawicznie zdzierano, zaś pomoc księdza proboszcza zapewniła zgromadzeniu liczny udział, a srogie wymyślenia rozpały chęć usłyszenia na własne uszy wyklinanych socjalistów!

Za tak wydatną pomoc około urządzenia niedzielnego zgromadzenia przesyłają wielebnemu księdzu proboszczowi licznie zgromadzeni parafianie i parafianki serdeczne staropolskie „Bóg zapłać!“

Niepotrzebne szykany. Poseł Klemensiewicz zwołał na niedzielę 6 zgromadzeń w powiecie dobczyckim z porządkiem dziennym: Reforma wojskowa a lud pracujący. Tymczasem starosta wielicki Szczerbiński zakazał odbycia tych zgromadzeń podając jako powód zakazu, iż z treści programu ogólnikowo podanej nie można ocenić dopuszczalności zgromadzeń! Zarówno sam zakaz jak i jego motywa były czemś poprostu niesłychanym, to też poseł Klemensiewicz wniósł natychmiast zażalenie i do namiestnictwa i do ministra spraw wewnętrznych Heinolda, żądając natychmiastowego cofnięcia tego zakazu. I rzeczywiście w czasie zgromadzenia w Wieliczce otrzymał tow. Klemensiewicz zaproszenie do starosty, który mu, z bardzo nieszcześliwą mimą oświadczył, iż namiestnictwo nakazało mu telefonicznie cofnąć zakaz odbycia zgromadzeń! Mimo to zgromadzenia odbędą się dopiero w następną niedzielę, albowiem z powodu zakazu rozesłaliśmy zawiadomienia o zakazie odbycia zgromadzeń do wsi, a powtórne zwołanie w tak krótkim czasie nie było możliwe. Szczerbiński może wreszcie dać spokój tego rodzaju szykanom, bo one mu na nic się nie dadzą — dawne „dobre“ czasy bezpowrotnie przeszły, a na socjalistach orderu się nie

III redakcyi i administracyi we Lwowie
Zmieszany został z dnem 1 lipca na
4, II. piętro.

FELIETON HISTORYCZNY.

PRZED STU LATY.

(Ciąg dalszy).

Wojna idzie o Polskę. Tak chciał fatalny, niemiarkniony bieg wydarzeń. Napróżno cesarz francuzów szukał przyjaźni imperatora Rosji. Napróżno marzył o wspólnem z nim władaniu nad lądem Europy, o wspólnem zwycięstwie nad pysznym Albionem, o wspólnem najecharowaniu Indyj angielskich. Aleksander udawał przyjaźń, ale to była przyjaźń Greka bizantyjskiego. Korzystał z ufnosci korsykańskiego „bandyty“, aby spokojnie zmódrz i ograbić dawnych aliantów Francji, Turków i Szwedów, z wrogami Napoleona trwał w konszachtach zdradzał jego sprawę podczas wojny Francji i Austrii. Było w mocy Napoleona podnieść kosztowną uludę carskiej przyjaźni. To potrzebą było, aby ów niecny uzurpator nauczył się moralności politycznej prawowładców Europy. Potrzeba było, aby niepotłiwemu carowi Aleksandrowi, szlachę następcy udoszonego cara Pawła, i ubezwładnioną Polskę. Zaproponowa-

Wszystkie płócienne po kor. 15.—

Wszystkie płócienne po kor. 16.—

Płaszcz jedwabne ::

Płaszcz angielskie ::

Płaszcz dla Panienek

! poleca !

MAGAZYN KONFEKCYI DAMSKIEJ
Au Bonheur des Dames
KRAKÓW, ULICA FLORYAŃSKA L. 10.

WARSZAWA

taki tytuł nosi **KAWIARNIA**, której otwarciu nastąpiło we wtorek, d. 18 czerwca przy placu Smolki we Lwowie

w gmachu Akc. Banku Związkowego Lokal pierwszorzędny, wzorowany na paryskiej „Cafe de la Paix“. O łaskawe poparcie uprasza stale zapobiegliwy właściciel FRANCISZEK MOSZKOWICZ.

Mowa posła dra Liebermana

wyłoszona w parlamencie w dyskusji nad ustawą wojskową 21 czerwca 1912.

(Dokończenie).

Już raz tu powiedziałem, że 460 spensjonowanych generałów pobiera 5 milionów koron

pensji a 4000 innych pensjonistów, poruczników, nadporuczników i inne osoby tej rangi prawie tak samo 5 milionów koron. Już nieraz wskazywano, że nietylko zwykły żołnierz, lecz także spensjonowany oficer niższej rangi musi cierpieć straszną nędzę, jeżeli pobiera taką pensję.

Jadnakowoż w miarodajnym miejscu są oficerowie przedmiotem gorliwej opieki. Czytałem 30 stycznia 1910 w „Neue freie Presse” notatkę pod tytułem: „Angielskie wąsy w armii”, która brzmi (czyta): „W miarodajnych wojskowych kołach zauważono z przykrością, że oficerowie wbrew istniejącym przepisom noszą tak krótko strzyżone wąsy angielskie, że wyglądają jak zupełnie zgolone”. (Żywa wesolość).

Śluchajcie panowie dalej (czyta): „Golenie wąsów jest przywilejem 14 pułku dragonów (Śluchajcie! Śluchajcie! — Wesolość), który im przyznano na pamiątkę niezwykłego męstwa, okazanego w bitwie pod Kolinem”. (Znowu wesolość). A więc, jeżeli nasi synowie zwyciężają w bitwach, to wynagradza się ich w ten sposób: „Pułk, poczawszy od pułkownika, a skończywszy na zwykłym żołnierzu, nie ma wąsów. Ze względu na ten przywilej zabroniono specjalnem rozporządzeniem przełamania tego przywileju przez oficerów innych oddziałów”.

Słyszycie więc panowie, czem zajmują się w miarodajnych sferach. (Okrzyki). Sądzę, że byłoby lepiej, gdyby te sfery pozostawiły oficerów w spokoju; niech im rosną wąsy, ale niech pomyślą o zabezpieczeniu w wojsku, o ludzkiej i sprawiedliwej ustawie pensyjnej. Ale ci panowie u góry mają widocznie bardzo dużo czasu, jeżeli o takich rzeczach myślą.

Żądamy wniesienia projektu ustawy o inwalidach wojskowych, ustawy pensyjnej, które powinny razem z ustawą wojskową być wzięte pod obrady; żądamy „junctim” między przykazaniami ludzkości i sprawiedliwości a żądaniami zarządu wojskowego.

Powiecie mi panowie, że ustawa wojskowa musi zostać w przyspieszonym tempie uchwaloną, ponieważ nie można dłużej pozbawiać armii dobrodziejstwa dwuletniej służby. Każdy z nas czuje — co już mój szanowny towarzysz Leuthner wyłuszczył — jakie kłamstwo leży w twierdzeniu o 2 letniej służbie.

Starzy Persowie przy wychowaniu swych synów kierowali się czterema zasadami: dobrze strzelać, dobrze jeździć konno, nie pożyczzać, nie kłamać. Co się tyczy strzelania i jazdy konnej, prawdopodobnie zarząd wojskowy rozumie się na tem dobrze. Nie widzieliśmy ich wprawdzie na polach bitwy, ale

w Drohobyczu, Budapeszcie strzelali bardzo dobrze.

(Głosy: Także w Wiedniu 17 września). Tak jest, tam także. Te cztery przepisy powinien sobie każdy minister wojny przybić w swem biurze złotymi literami. Dwa pierwsze przepisy nie chcą poddać w wątpliwość, ale „nie pożyczzać” i „nie kłamać” przychodzą zarządowi wojskowemu z wielką trudnością. Pożyczza się w straszny sposób i zmusza się nas do tego. A co się tyczy czwartego punktu (Poseł tow. Leuthner: Ten mieści się w motywach przedłożenia), wskazuje się na to, że potrzeba tylko przeczytać motywy. Nie trzeba tracić dużo słów, aby wykazać kłamstwo w twierdzeniu o 2 letniej służbie. Dwuletnia służba, która nie jest 2-letnią, która jest dwu-, trzy- i czteroletnią, dalej jednoroczną i taką, co do której nie wiadomo, jak długo ma trwać — mam na myśli przepis ohydny o zatrzymaniu żołnierzy na trzeci rok — a potem dwuletnia służba, która podwyższa czas służby z dwóch na 3 lata, jak to się dzieje z kawalerją obrony krajowej — ten skandal nie ma drugiego sobie przykładu w całym świecie. (Żywa potakiwania). Wnosi się projekt ustawy, która ma

obniżyć czas służby, a tymczasem podwyższa się go dla tysięcy żołnierzy na 3 lata. (Potakiwania). A patrzcie panowie dalej, jaka sztuczka udała się ministrowi obrony krajowej przy podwyższeniu czasu służby z 2 na 3 lata. Panowie z zarządu armii powiadają, że teraz w armii wspólnej będzie 2 letnia służba; na to potrzebujemy takiej a takiej liczby rekrutów, t. j. 56.000, ponieważ twierdzą, że armia musi być stopniowo przeprowadzoną z 3-letniej na 2 letnią służbę i na to potrzeba im nowych rekrutów. Co jednak miał minister obrony krajowej do przeprowadzenia? A on nietylko nie skrócił czasu służby, lecz podwyższył go; mimo to żąda podwyższenia swego kontyngentu rekrutów. Minister obrony krajowej jest bardzo dobrodusznym człowiekiem; widział ministra wojny przy uczcie, ślinka mu przyszła do ust, wyciągnął rękę i pochwylił nią 8000 nowych rekrutów.

To jest naprawdę skandal,

że chcą wzmocnić w ludności, że ustawa wojskowa przynosi jej wielkie dobrodziejstwa. W komisji wytłumaczyłem już dokładnie, że także przy 3-letniej służbie nie jest koniecznem podwyższyć stan rekrutów; że było rzeczą zarządu wojskowego ściągnąć do kupy jednostki taktyczne i w ten sposób można było otrzymać potrzebną ilość rekrutów. W tem właśnie leży komedia, którą od dziesiątek lat przed nami grają. Ciągłe pokazują nam rachunki o nowych formacjach, sanacjach, nowych oddziałach tak, że sam dyabeł w tem się nie wyzna. To właśnie jest charakterystyką zarządu wojskowego, że zawsze żąda wypełnienia luk, a ledwo się je napelnia, tworzy się nowe luki. Temu przecież raz potrzeba położyć koniec! To jest tak jasne, że nad tem niema co długo rozprawiać. Naturalnie, że przyjdą „patryoci” i powiedzą, jak to wczoraj p. Kramarz powiedział: Musimy wszystko uchwalić (Poseł tow. Daszyński: Dla starego cesarza); musimy wszystko uchwalić dla starego cesarza; musimy to zrobić z miłości do pokoju, gdyż największem niebezpieczeństwem dla pokoju jest słabość, a my potrzebujemy silnej monarchii.

Gdy p. Kramarz to mówił, stał pod wpływem sugestji wojskowej. Nie, panowie, nie słabość jest największem niebezpieczeństwem dla pokoju, ale wielkie, szalone zbrojenia są niebezpieczeństwem. (Potakiwania). Przypatrzcie się konfliktowi niemiecko-angielskiemu, jak on w ostatnich latach się rozgrywał. Każdy okręt wojenny uchwalony w Niemczech wywołuje w Anglii morze gniewu, a na odwrót każdy okręt wojenny zbudowany w Anglii wywołuje silny niepokój wśród klas posiadających w Niemczech. Największa niechęć między Niemcami a Anglią pochodzi stąd, że nie mogą się pogodzić co do rozmiarów zbrojeń. Powiadają: Zbrójm się, musimy to zrobić dla utrzymania pokoju! Gdyby tak było, musielibyśmy teraz żyć w Europie w wieku złotym. (Potakiwania).

Zbrojenia doszły przecież do najwyższego punktu, ale im większe zbrojenia, tem silniejsze jest uczucie ogólnego niepokoju w całym świecie. (Potakiwania).

My liczymy się z istniejącymi okolicznościami; my wiemy, że zbrojenia muszą być, ale należy utrzymać odpowiednią miarę. Stare przysłowie rzymskie: „si vis pacem, para bellum” (jeżeli chcesz pokoju, gotuj się do wojny), teraz okazało się nieprawdziwem. Jeżeli się chce pokoju, nie potrzeba przygotowywać wojny, lecz potrzeba przygotowywać pokój, trzeba wstrzymać szalone zbrojenia. Jeżeli się chce pokoju, a zbroi się do wojny, podkłada się ogień pod beczkę prochu; jeżeli się przygotowuje wojnę, ma się wojnę.

P. Kramarz powiedział, że musimy mieć silne państwo. Sądzi p. Kramarz, że siła państwa polega na wielkości jego zbrojeń. Raz słyszałem mowę ministra skarbu, która zrobiła na mnie wielkie wrażenie. Powiedział on: Czytajcie panowie kurs renty państwowej, bardzo interesująca lektura! Jestem posłuszny i dostępny dla upomnień wychodzących z ławy ministeryjalnej (Wesolość) i z zapalem rzuciłem się do czytania kursów renty. (We-

solność. Poseł Daszyński: Nie mając renty (Wesolość). Nie posiadam renty, więc czytałem najmniej kursa. (Wesolość). Nietylko kursy austriackiej czytałem, ale wziąłem się do czytania z taką wściekłością, że przeszukiwałem kursy renty całego świata i przyszedłem do zaskakujących rezultatów. Ciekawem jest, panowie, że właśnie u państwa mają

najgorsze kursa renty.

To samo spostrzeżenie znalazłem w książce pisarza angielskiego, Angella Normana.

3 procentowa renta słabej Belgii ma kurs 96 za 100, renta wielkiego państwa niemieckiego z wielką armią tylko 82 (Śluchajcie!)! 3 1/2-procentowa renta rosyjska ma kurs 81, Norwegii 102; renta angielska spadła na 75 za 100, a renta austriacka ma jak mi się zdaje, kurs 88 za 100; — szcoda, niema p. Kurandy (Wesolość); boleję nad jego nieobecnością, bo on na tych rzeczach najlepiej się zna.

O czem mówią te kursa renty, na które walczył minister skarbu? Rzecz szczególna: renty państw nie bronionych, tych bezsilnych państw, które nie posiadają prawie żadnej armii, stoją wyżej, niż w tych państwach, które są silnie bronione. Bogactwo narodów, które nie są bronione, jest większe od bogactwa tych, których bronią silne armie i olbrzymie okręty wojenne. W tych sprawach należy właściwie iść za finansistą, który przecie ma dobry instynkt, nieprawdaż? Finansista zna najważniejszy kierunek, myśli bowiem zawsze o pewności lokacyj. I jeśli finansista, który tak słusznie, praktycznie i mądrze osądza finansowe i gospodarcze stosunki, z takim niedowierzaniem wstępują wobec tych wielkich państw, które posiadają dwu- lub trzymilionowe armie i te olbrzymie okręty, jeśli właśnie wobec tych państw zachowują się z największą nieufnością, to jest tylko dowodem, że właściwie dla każdego byłoby szczęściem być obywatelem małego państwa, nie zaś wielkiego, zaopatrzonego w potęgę militarną, i że państwa tworzą nie armie, lecz czynniki iluzji, z którymi się nie liczą ani w zarządzie wojennym, ani na ławach rządowych.

Podczas uroczystości koronacyjnych w Anglii cześć — jakże się nazywa ten pocziwiec? — rzęgo (Poseł Daszyński: Pocziwym wcale nie jest, lecz Jerzym się nazywa. — Wesolość) dziano na ulicach Londynu pewnego żebraka, — o tem donosiły dzienniki — dziwnie mówiący. Zaczepiał przechodniów i mówił: Australia, Kanada, Nową Zelandyę, Indie spami oceanu Spokojnego, a jednak głodny, mogę otrzymać skórek chleba dla siebie i dla głodu. Jestem obywatelem najpotężniejszego carstwa na świecie i wszystkie ludy podlegają mi; nie się przed moją wielkością, a ja proszę o chleb; prosilem pewnego dzikiego murzyna, a on odepchnął mnie z pogardą“.

Panowie! Niejeden biedak, chodzący po wiedeńskich z kureczącym się żoładkiem, biedak, który spaceruje w jakimś zapuszczonej kątka galicyjskim, jako inspektor świeżego trza (wesolość), mógłby powiedzieć to samemu obywatelowi wielkiego mocarstwa militarnego. Ojczyzna moja sięga od Podwołoczyska do Białej (Okrzyk do Białej!), do Białej. Jestem obywatelem wielkiego państwa. Do naszej stolicy przyjeżdżają książęta całego świata, aby skłonić przed naszym monarchą. W roku 1908 zawiadaliśmy nawet inne narodowości. Na Bałkanach jestem czynnikiem, nadającym ton. Ale

nie mam co jeść,

siły moje słabną, dzieci moje stają się głodnymi, tymi karłami, i jeśli tak dalej pójdzie, z tej potężnej militarnej ojczyzny, aby szukać w znacznie słabszym państwie szukać pomocy, wśród znacznie słabszej narodowości i znajdować“.

Panowie! Tak powiedzą miliony naszych obywateli w całym państwie, gdy raz otworzą się im usta. Lecz dr Kramarz powiada: Potrzebujemy silnej monarchii, musimy się zbroić, musimy wszystko rzucić w przepaść militarizmu, czego żąda ustawa wojskowa. Panowie! Robimy bez tego wszystko, co możliwe. Jeśli nie uchwalimy władzy wojskowej zwiększonego kontyngentu rekruta, to przecież i tak jesteśmy silnie uzbrojeni. Obecny stan

**Konsum robotniczy „Naprzód”
w Krakowie, Dębni, ul. Pocztowa 17.**

**Poleca wszystkie
artykuły spożywcze
:: i do domowego ::
użytku potrzebne.**

Zamówienia towarów z odstawą do domu przyjmują się w Administracji „Naprzód”, ulica Filppowa 2, lub w Związku Stow. Robotniczych, ul. Filppa 2, II piętro.

wojowy wynosi 288.000 ludzi. Na podstawie nowej ustawy wojskowej zostaje on podniesiony do 365 000. Na podstawie nowej ustawy roczny kontyngent rekruta zostaje podniesiony do 212 tysięcy. Francya, która została dla porównania przytoczona przez sprawozdawcę, ma kontyngent, wynoszący 247 tys., czyli nie wiele większy, niż my; utrzymuje jednak nim państwo, posiadające kolonie we wszystkich częściach świata.

Panowie! Tak dalek iść nie może. Narzucać tym biedakom takie olbrzymie ciężary wojskowe — jest rzeczą okropną i nieludzką. To z konieczności prowadzi do katastrofy. Jeśli w waszej polityce militarnej będziecie szli dalej w tym kierunku, postawicie ludy i całe państwo wobec wyboru: albo w krwawej wojnie, albo w zbrojnym pokoju, który wysysa wszystkie siły, dojsć do ruiny. (Żywe potakiwania).

Nasze mowy tu nie nie pomogą, panowie! Jeśli jeszcze raz tyle będziemy przemawiali, nie to nie pomoże, ci panowie w swem posłuszeństwie militarnem **uchwalą wszystko, czego żąda władza wojskowa.** Pozwólcie jednak, panowie z większości, że zanim przełkniecie tę ustawę wojskową ze wszystkimi jej obostrzeniami i okrucieństwami, przypomnę wam parę słów, które dolatują z przeszłości, jak głos z mogiły. Gdy w roku 1868 obradowano tu w austriackim parlamencie nad ustawą wojskową, która była pomysłem w sposób bardziej ludzki i swobodny, niż obecna, pewien poseł powiedział (czyta):

„Tworzą tu nieznośny przymus militarny, podporę dynastji, bież ludów; nie ludowe wojsko, lecz żołdackie wojsko. Ustawa wojskowa jest militarnym konkordatem“.

A czy wiecie, kto to mówił? Dr Sturm, przewodca niemieckich partji w r. 1868 (Żywe okrzyki: Słuchajcie, słuchajcie!). Panowie, wiem zupełnie dobrze, iż wobec słów swego zmarłego poprzednika zostaniecie tak samo głusi, jak wobec tego głosu, który brzmi z ludowych głębin w Izbie. Tak, panowie, twórcie ten niesmaczny przymus militarny, twórcie podporę monarchji, twórcie bież ludów, żołdackie wojsko, nie zaś ludowe wojsko, przy-

pieczętujcie militarny konkordat! Idźcie do tej Kanossy militarnej aż do końca, do Kanossy, przepisanej wam przez barona Heinolda w sławetnej konferencji prezesów klubowych, uchwalajcie tę ustawę, starajcie się o łaskę korony, uginajcie się nisko przed nią! Nie trzymajcie się ludów niezadowolonych, ludów zgłodniałych, przetrzucanych od jednego kryzysu gospodarczego do drugiego, nie trzymajcie się tego, lecz uchwalcie tę ustawę, panowie! Od chwili wniesienia tej ustawy, zawieszono nad całą Austryją tyranję militarną, która rozszerzyła swą komendę na oba parlamenty. Jeden gwałtem zmuszono położyć tę ustawę do stóp monarchji, w drugim wymuszono ją groźbami. Głosujcie, panowie, za tą tyranją militarną, pomagajcie ją zakładać, uginajcie się, jako niewolnicy, przed tą militarną tyranją! Lecz jedno muszę wam powiedzieć — że lud na ulicy słucha i bardzo uważa i uchwały, które tu powoźmiecie spadną na wasze głowy, jak strzały, skierowane przeciw niebu! (Żywe brawa i oklaski. Mowca odbiera gratulacje).

Ze stowarzyszeń i zgromadzeń.

Ogłoszenia o zgromadzeniach i zebraniach można umieszczać tylko za opłatą **40 halerzy** od jednorazowego ogłoszenia. Zapowiedzi balów, zabaw i przedstawień kosztują **1 koronę** za jednorazowe ogłoszenie.

* **Próba chóru „Lutni robotniczej“** odbędzie się we środę 3 b. m. punktualnie o godz. 8 wieczór w Związku Stow. rob., Filipa 2. — Wszystkich towarzyszy śpiewaków uprasza się o punktualne przybycie.

* **Zarząd tow. Domu robotniczego w Podgórzu** składa serdeczne podziękowanie wszystkim, którzy swą pracą lub datkami przyczynili się do powodzenia festynu ludowego urządzonego dnia 16 czerwca w parku miejskim na Krzemionkach. — Dr Emil Bobrowski, przew.; Józef Lasoń, sekretarz.

* **Stryj.** Grupa stryjska kolejarzy urządza w niedzielę 14 lipca b. r. wspólną wycieczkę dla swych

członków i ich rodzin zwyczajnym pociągiem do Beskidu obok Ławocznego. Wzywa się kolejarzy, mających chęć wziąć udział w tej wycieczce, by wystarali się o karty jazdy dla siebie i swych rodzin.

Komunikaty lwowskie.

* **Do wiadomości wszystkich Zarządów grup i stowarzyszeń zawodowych.** Z dniem 1 lipca lokal sekretaryatu ogólnozawodowego we Lwowie przeniesiony został na ulicę Ossolińskich 14, I p., dokąd wszelkie listy i druki i korespondencje nadsyłać należy.

Baczność murarze! Zawiadamia się, iż redakcyja i administracyja „Robotnika budowlanego“, organu zawodowego centralnego Związku murarzy, jako też sekretaryat murarzy dla wschodniej Galicyi, z dniem 1 lipca przeniesione zostały na ulicę Ossolińskich 14, I p., dokąd wszelkie listy, druki i korespondencje nadsyłać należy.

* **Baczność towarzyszk!** Miesięczne zebrania organizacyi kobiet P. P. S. D. będą się odbywać dla kolejarek w lokalu kolejarzy, Grodecka 99, każdego pierwszego poniedziałku po 1-szym o godzinie 7 wieczorem. Dla towarzyszek zamieszkałych w śródmieściu w każdą pierwszą środę po 1 szym w lokalu „Ogniska kobiet“, Brajerowska 14, o godz. 7 1/2 wieczorem. Komitet kobiet P. P. S. D.

* **Informacyi abiturjentom** o studiach i stosunkach życia akademickiego we Lwowie udziela komisya informacyjna stow. pol. akad. młodz. post. „Życie“. Zgłoszenia ustne przyjmuje się codziennie między godz. 12—2 po południu i 6—7 wieczorem w lokalu Towarzystwa (Sienkiewicza 9, I. p.). Na odpowiedź listowną przesłać należy markę pocztową.

RZĄDOWO UPRAWNIONA
Fabryka wód mineralnych sztucznych i specjalnych leczniczych
 pod firmą
K. RZĄCA i CHMURSKI
 w Krakowie, ulica św. Gertrudy 4
 wyrabia pod kontrolą komisji przemysłowej Towarz. Lek. krak. polecane **Wody mineralne** odpowiadające przez toż Towarz. **Wody mineralne** ce składem chemicznym wodom: Bilińskiej, Gieshüblerskiej, Selterskiej, Vichy, Maryenbadzkiej, Homburg, Kissingen, tudzież spoczynka lecznicze jak: litową, bromową, jodową, żelazistą, kwaśną, oraz wody mineralne normalne z przepisu Prof. Jaworskiego. — Sprzedaż częściowa w aptekach i drogueryach. — Cenniki na żądanie franko.

Zofia Biesiadecka

Biuro podróży Oswiecim

BILETY OKRĘTOWE
 — DO —
AMERYKI I KANADY
KTO SIĘ CHCE UCHRONIĆ OD ZAWODÓW I STRAT NIECH ŻĄDA POUCZEŃ!
ZOFIA BIESIADKA OŚWIECIM.

Nowo otwarta **DŁUGIEJ L. 27** (róg ul. Filipa) przy ulicy **w Krakowie**
RESTAURACYA i PIWIARNIA
JÓZEFA HAŁACIŃSKIEGO
 WYDAJE:
Śniadania, obiady i kolacje
 po umiarkowanych cenach
 bufet obficie zaopatrzony w wszelkie wódki wina, oraz w gorące i zimne przekąski
Piwo okocimskie. Pokoje do śniadań.
 Lokal otwarty do godziny 1 w nocy.
 Gazety i pisma robotnicze do dyspozycyi.

F. LORD
ODDZIAŁ ROWEROWY
 Gener. zastępstwo fabryk rowerów:
Puch
Waffenrad
Ipag
Kosmos
Kraków, Lubiec 1.

Pierścionki
 zaręczynowe, obrączki, wszelkie wyroby ze złota i srebra, oraz przeróbki i naprawy skutecznie i najtaniej
Józef Limanowski, Lwów, Szajnochy 1.

Pańskie dziecłą cierpi wiele
 wskutek bóleści, jakie mu sprawiają wysypki naskórne, mokra, zaczerwieniona, starta i popękana skóra. Przeciw temu polecają niejednokrotnie lekarze i akuszerki maść dziecięcą zwaną „Babymira-Crème“. Działa ona natychmiast skutecznie także i u dorosłych uśmierając bole i gojąc wysypki naskórne, popękana skórę, szorstkie ręce, pocenie się nóg. Proszę zważać przy każdym pudełku na nazwisko „Babymira-Crème“ i nie przyjmować naśladownictw. Do nabycia we wszystkich aptekach po cenie 60 hal. za pudełko lub też bezpośrednio u samego producenta: **H. Brodjo-win**, apteka „pod Zrinim“, Zagrzeb (Agram.)

FABRYKA PIECZĘCI
KAUCZUKOWYCH I DRUKARŃ DOMOWYCH
 wykonuje szyldy, napisy emaliowane i metalowe, marki pieczętkowe do listów, numeryatory najnowszej konstrukcyi, od 20 K wyżej.
 Wykonanie dokładne, na życzenie w ciągu kilku godzin. **CENY PRZYSTĘPNE.**
Aleksander Fischhab - - - KRAKÓW
 Bródzka L. 50. (obok c. k. sądu kraj.).

